

**C**on đường chắc có lẽ mới trải nhựa hôm qua, màu đen của hắc ín ánh lên, bóng loáng như tan chảy dưới ánh nắng mặt trời, dù ngày chỉ mới bắt đầu, và nắng chưa gay gắt lắm! Vài vệt xám mờ ngoằn ngoèo trên nền hắc ín. Chiếc xe máy nào mới đi qua. Phải là của bọn người trẻ ham khám phá và hơi ngông nghênh mới có cách đi như thế. Vòng cung đường nối tiếp nhau như nét vẽ hình sin đậm màu nổi lên dưới chân dãy núi trước mặt. Vừa hết khoảng độ năm, bảy vòng cung như thế thì vào ngay đường tròn ốc. Liền kế tiếp đó là con dốc mà từ cửa kính xe nhìn ra anh chỉ thấy khối núi sừng sững trước mặt. Bề rộng con đường giờ như đường bút chì kẻ nhạt phân chia hai nửa màu xanh - đen. Bên kia con dốc có chiếc xe nào trồi lên là nhất định không thấy được từ xa. Con đường mới quá nên người ta chưa kịp gắn gương cầu lồi. Chị nói, như đọc được ý nghĩ trong anh. Dốc đứng và lại dài. Chị gài số, tăng ga. Chiếc xe khựng lại một chút rồi lướt nhanh. Núi dần hiện rõ hình hài, nét chì kẻ nhạt dần, con đường lúc này lại hun hút đi xuống. Bên tay trái vách núi sừng sững những khối đá to, sẫm màu với những lát cắt nham nhở, không theo

bao giờ! Hết con dốc dài lại này lại đến con dốc khác. Con đường đẹp như một bức tranh chẳng thể nào vẽ hay diễn tả được. Màu xanh của núi rừng, màu xanh của mây trời, màu của biển xanh. Chỉ có tạo hóa mới

– Liệu cậu có dám xuống vực cùng với mình không? Yên chí đi, mình không nín cậu xuống đáy vực đâu. Quá lắm xô cậu xuống nước để coi cậu bơi ra sao thôi mà!

– Không giỡn à nha! Dưới vực có gì mà cậu cứ đòi xuống? Lên thiên đàng không lên lại xuống địa ngục?

– Chưa đi đã hỏi. Mình chúa ghét những người chưa tiến đã muốn thoái!

Anh nhìn con đường rẽ nhánh xuống vực và chột bàng hoàng. Hai hàng cây thẳng tắp mà không phải do bàn tay con người kiến tạo. Đó hoàn toàn là một kiệt tác của tạo hóa, vô tình mà chủ ý, tưởng giả mà thật! Anh không biết đó là cây gì, nhưng đặc biệt nữa như hút hồn anh là cái màu hoa đỏ đỏ, tím tím sáng rực mà vẫn thấy buồn. Con đường cong cong, hai hàng hoa đỏ tím cong cong nổi trên màu trời xanh lơ, ở phía xa một bức màn hoa đỏ như chắn lối đi, che khuất tầm nhìn với biển! Màu hoa đỏ nao lòng, màu biển xanh chan chứa, hòa lẫn với màu tím rung rúc cùng màu nắng trong trẻo một cách vô ưu!

Ừ thì đi, không đi làm sao biết được con đường mình sẽ đến! Anh bước nhanh theo chị, đôi lúc tưởng chừng như mình đang hụt hơi theo bước chân

manh dạn của người phụ nữ đi trước. Thỉnh thoảng chị quay lại nhìn về phía anh, ánh mắt hối thúc. Anh đi nhanh hơn và thoáng thấy mình có vẻ mệt!

Hết con dốc cong cong, tai anh như ù đi bởi tiếng sóng. Sóng âm ì xô vào đá, sóng rào rạt đánh vào bờ; và gió, gió rì rào bên tai ràn rạt không dứt. Màu hoa đỏ in đậm trên nền biển xanh, đẹp đến nao lòng! Khi trước mặt anh chỉ còn màu xanh ngắt trải rộng không có điểm dừng, chị quay lại đứng chờ anh nơi có một mỏm đá nhọn nhô ra mép nước. Những con sóng cứ ập vào rồi rút đi sau khi tung bọt trắng xóa.

Chị trải tấm bạt trên một phiến đá nhẵn, núp dưới bóng hàng dương rồi bắt đầu lồi ra đủ thứ từ trong chiếc ba lô màu xanh. Cà phê, bánh mì, thịt

Truyện ngắn

# NGÀN NĂM SÓNG VỒ!

Đào Thị  
Thanh Tuyền



một quy luật nào. Người ta phá dãy núi ôm sát biển để làm thành con đường này. Bên tay phải anh là vực. Dưới vực sâu đó một màu xanh mênh mông tít tắp tận chân trời. Vài cái bari-e chắn hồ hững ngẩn cách bên trên và dưới vực. Chị nói với anh:

– Cuối con đường vẫn còn đang thi công, mình đi trước gọi là thông xe kỹ thuật một đoạn!

Anh nhìn xéo về phía trước mặt, một chiếc xe cầu đang xoay trở ạch xúc những khối đất to, ụp lên trên chiếc xe chở đất. Một vài công nhân sùm sụp nón đang quét và một vài người đang xịt nước từ chiếc vòi kéo trên núi xuống! Một đời những con người đi mở đường, liệu họ có bao giờ được ngồi ở tư thế nhìn ngắm và tận hưởng những gì thiên nhiên cùng con người mang lại? Có khi là chẳng

phối trộn được những mảng màu tinh tế như vậy!

Lên đến đỉnh cao, chị tắt xe vào bên đường dưới bóng mát một cây cổ thụ có lẽ là duy nhất anh thấy suốt con đường dài. Lùi xe vào nơi thật an toàn, chị nói với anh:

– Giờ mình và cậu cùng xuống vực!

Mở cửa xe, anh nhìn bao quát phân vân:

– Cậu đậu xe nơi này có an tâm?

Chị cười thật to, tiếng cười như vang vào vách núi vọng xuống dưới vực và tan loãng vào làn nước xanh:

– Nãy giờ cậu thấy có mấy người đi trên con đường này? Không có nhiều người biết về con đường đẹp này đâu bởi nó chưa được thông xe.

Khoát tay ra hiệu bước về phía trước mặt chị nói lại lần nữa:

ngươi... Chị chu đáo đến mức có cả nước trà đá và những chiếc khăn ướt đựng trong các túi nhựa được hàn kín. Chị biết, một người quen sống ở xứ lạnh như anh khó thích nghi với cuộc dã ngoại, biển xanh, nắng vàng như thế này!

Khi anh đã ngồi vào tấm bạt, chị chế cà phê ra ly đưa cho anh cùng miếng bánh mì phết ít bơ và thịt nguội.

– Cậu thấy thế nào? Ở đây tuyệt vời chứ!

– Trên cả tuyệt vời!

– Mình biết nơi này hôm đi khảo sát tuyến đường. Khi ấy đường đi xuống vực khó khăn lắm chứ không phải láng o như cậu vừa đi đâu. Hôm đó mình xuống một mình và chợt nhận ra rằng đây là nơi có thể hoàn toàn được thư giãn. Mình đã đứng ở mỏm đá xa kia và nhìn ra biển, trong cái mênh mông bao la ấy, con người nhỏ bé làm sao! Khi ấy, lòng mình nặng

cùng mình gặp cậu ở giảng đường A ấy!

– Đêm nào nhỉ?

– Đêm văn nghệ lớp cậu và lớp mình hợp tác tham gia hai tiết mục ấy!

Anh lắc đầu, hất mông quá khứ chật hẹp trong đầu:

– Có quá nhiều thứ để mà nhớ thì lại không nhớ cái tiết mục văn nghệ nào!

– Sau đó, lớp mình vắng đi một vài người, mình qua lại lớp cậu thì thấy cậu cũng bị gạch tên trong sổ điểm danh!

– Ừ, năm ấy mình ra đi. Tự nhiên thích đi chứ chẳng có động cơ gì. Ở trại mình gặp một người. Tuổi trẻ ham vui. Mình có con năm hai mốt tuổi. Gánh nặng gia đình, mưu sinh xứ người cũng không dễ dàng gì. Nhưng giờ đây mọi thứ đều ổn. Con cái mình đã lớn, vợ chồng thì ở với nhau cho

kể thêm chuyện cách đây năm năm Kha khoe với anh vừa trúng một phi vụ trong hợp đồng hôn nhân với một cô gái người Việt. Ba mươi ngàn đô la cho một đám cưới giả, cô kia qua Mỹ rồi sau đó đường ai nấy đi. Vậy mà, không hiểu thế nào hai người lại có con rồi mới bỏ nhau! Đại dương mênh mông người ta còn dò được mà lòng người thì lại vô chừng!

Sóng ập mạnh vào mỏm đá, tung bọt trắng xóa. Chiếc ghe ngoài xa kia dừng lại, và một người bước ra thả lưới. Mảng quá khứ nhỏ nhoi lại chen chúc chật hẹp trong ký ức. Tự nhiên anh nhớ lại rõ ràng những năm đó. Tương lai mù mịt như bọt sóng, có làm lại những năm tuổi hai mươi anh nghĩ chắc mình không dám như vậy! Một con cua kẹp một con cá nhỏ, chậm chạp bò lên phiến đá, con cá ngo ngoạy cái đuôi một lúc rồi bắt lực. Chị lục túi lấy chiếc máy ảnh. Thu nhỏ hình ảnh một cuộc đấu tranh sinh tồn cá lớn nuốt cá bé.

Anh quay sang chị:

– Mình muốn hỏi về cậu mà không biết có khiếm nhã không?

– Cậu cứ hỏi.

– Mình nghe nói cậu vẫn ở vậy?

– Lâu lắm mới có người hỏi thảng một vấn đề tế nhị như vậy. Không sao! Mình quen rồi, kể cả những ánh mắt ái ngại hoặc lời nói sau lưng. Thời gian cứ lặng lẽ, cứ trôi như áng mây trắng trên bầu trời, tưởng chậm mà hóa nhanh vô cùng. Thời tuổi hai mươi mình cứ dửng dăng đi hay ở, rồi khi quyết định ở lại thì đã thấy mình ba mươi. Mặt trời đổ bóng dưới chân, mình lại cầm đầu chạy theo một sự nghiệp, rồi tiếp tục học hành, không để ý đến thời gian thì bốn mươi ập đến. Mới thấy mười năm nhanh chằng khác gì năm năm. Quay đi, quay lại, chưa kịp gì đã thấy tuổi đời ngồn ngộn! Thì thôi lấy công việc làm vui, lấy thời gian làm bạn, lấy bầu trời là chốn rong chơi, rong chơi trong bận rộn. Biết hạnh phúc là hạnh phúc! “Hạnh phúc nào không tả tơi, không đắng cay”. Ngày xưa cậu vẫn thường cầm cây ghi-ta ghêu ngao câu hát đó mà!

Có vài người trên chiếc ghe đang tung mình nhảy xuống nước, họ



một thu giờ tâm mình nghĩ con người là hữu hạn và thiên nhiên là vô tận. Từ đó, mỗi khi muộn phiền mình lại đến đây.

Một chiếc thuyền chằm chằm trôi ngang qua chỗ hai người. Bất giác anh nhớ lại những ngày tháng tuổi trẻ lênh đênh. Cái thời hai mươi tuổi cứ hồn nhiên mà đi và không cần biết mình sẽ đến đâu, cái đích đến như thế nào.

– Sao im lặng vậy, tóm sơ lý lịch trích ngang của cậu quãng thời gian hai mươi tám năm, từ cái đêm cuối

phải không?

– Đôi lúc người ta không muốn nhạt lại những mảnh vỡ trong quá khứ bởi sợ nó sẽ gây thêm một vết thương dù chỉ là rất nhỏ. Mình nghe nói năm ấy cậu có gặp Kha học cùng lớp với mình? Kha giờ ra sao rồi?

– Có gặp, ở chung với nhau một thời gian dài, sau đó đi định cư nước thứ ba. Lâu rồi mình không còn tin tức gì về Kha. Nghe nói cũng xất bất xang bang lắm, có đến hai, ba cuộc hôn nhân mà thất bại hoàn toàn.

May mà anh kịp dừng lại. Nếu là với một người bạn nam có lẽ anh sẽ

**NGÀN NĂM SỐNG VỔ!***Tiếp theo trang 108*

khuấy mặt nước xao động tí chút rồi mất hút, không còn thấy sủi tăm! Ba mươi tám năm rồi anh mới quay trở lại thành phố này! Chị là sợi dây liên lạc giữa anh với mớ ký ức tuổi thơ. Tự nhiên, một ngày ở nơi xứ lạ quê người, anh quay quắt nhớ cái thời đi học đi bộ bằng qua những con đường nhỏ, nhớ con đường biển với hàng dương chạy dài và bờ cát trắng, nhớ diên đảo một góc phố, một cây phượng già, nhớ ngôi nhà thờ trên đồi cao những sáng chủ nhật, và nhớ đến nghệt thở khuôn viên tu viện phủ đầy hoa phượng đỏ nhìn xuống một vùng nước xanh mà nếu không có những biến đổi thời cuộc, có lẽ anh đã theo một tiếng gọi khác vô hình mà rất thiêng liêng. Tuổi thơ trong trẻo lên tiếng giục giã. Nhắn tin cho chị qua messenger, anh trở về. Chỉ để đi lại những nơi còn nằm trong ký ức. Tuy nhiên, như bất kỳ một người nào đã ra đi và nôn nao trở về, hiện tại như nhát dao vô tình chặt đứt quá khứ, phũ phàng và tàn nhẫn! Mọi thứ đã đổi thay. Ngay cả chị, người phụ nữ yếu ớt ngày nào trong ký ức của anh giờ đây cũng đã thấy mạnh mẽ, thương trường dạy chị không biết thất trận, thất bại là mẹ thành công. Bao nhiêu năm rồi còn gì! Có ai ôm mãi ký ức mà sống?

Nước cứ mãi xô vào kè đá, những phiến đá tròn nhẵn có vẻ cam chịu một cách hạnh phúc. Chị kể anh nghe về những hòn đảo nhỏ ngoài khơi với những cái tên rất lạ mà chị giải thích với anh người ta đặt tên theo hình dáng của nó. Chị nói với anh có lần chị lạc vào một hòn đảo, trên đó có một người đàn ông bị hải tặc cách ly mình với cộng đồng xã hội. Chị đã nghỉ lại một đêm trên đảo và nhận thấy rằng lòng tốt của con người bao la mênh mông như đại dương. Người khuyết tật mà tâm hồn họ lạnh lạnh, hay cũng có thể nơi hoang vu ấy họ nhìn thấy thấu suốt một cõi tâm linh và nhận định rằng con người chẳng qua chỉ là một sinh vật, đến nơi này, rong chơi rồi ra đi, thậm chí cả viên sỏi nhỏ hay hạt cát cũng tồn tại cả ngàn năm, còn con người thì không!

Anh chợt nhận ra giọng chị có gì đó khang khác, không hẳn ưu tư, cũng không phải bi quan. Anh nhìn kỹ chị hơn một chút, chị trẻ hơn nhiều so với số tuổi, dù mái tóc đã lấm chấm sợi bạc. Một người bạn, anh chợt nhận ra mình có một người bạn tốt, hồn nhiên và trong trẻo như thời chân sáo đến trường. Cũng phải thôi, hai người đã có một thời tuổi nhỏ cùng nhau cắp sách đến trường, rồi cùng nhau vào đại học. Cũng buồn cười, khi chiều muộn họ mới nhận ra thế nào là một tình bằng hữu? Cuộc đời như một bể bơi vô tận, con người ta bơi trong đó kiếm tìm, đôi khi cứ lạc nhau trong vô vọng, đôi lúc lại đỏ mắt tìm nhau, đôi lúc muốn kéo giữ, có lúc lại muốn buông tay...

Chiếc ghe trôi đi từ lúc nào. Nắng đã gay gắt trên đầu. Màu phượng bắt đầu chói chang, rực rỡ mà không tươi, đẹp mà không thắm, thật mà như ảo. Sóng vỗ vào ghềnh đá càng lúc càng mạnh. Họ thu dọn và ra về bỏ hết lớp này đến lớp khác không ngừng nghỉ.

\*

Về lại nhà của mình, sau chuyến đi hai tuần, anh lao vào giải quyết những chuyện bộn bề của gia đình trong thời gian vắng mặt. Thêm nữa, đứa con gái lớn của anh tuyên bố lấy chồng. Ở xứ này, con đặt đâu cha mẹ ngồi đó. Cha mẹ là người bị động, khi nào nó nói đám cưới là như báo tin cho cha mẹ một sự đã rồi, đột ngột, chẳng có chuyện bàn trước tính sau. Anh không có thời gian ngồi vào máy vi tính để nhắn cho chị ít dòng. Cứ lần lữa, ừ, xong xuôi hết mọi việc mình sẽ viết lá thư hay nhắn qua chat!

Và như thế, thời gian cứ cầm đầu chạy miết với những lo toan khiến người ta trở nên vô tình, quên nhìn lại. Một ngày, rảnh rỗi anh mở máy vi tính và online. Trong một lô thư mới mà nhiều nhất là thư quảng cáo, anh lướt nhanh đánh dấu, xóa bớt và dừng lại ở lá thư một người bạn học cũ mà anh có gặp trong chuyến trở về ấy. Mở email, anh thần thờ, bàng hoàng, đau xót khi người bạn kể rằng chị đã mất cách đó một tháng. Không phải là phim truyện Hàn Quốc hay Đài Loan mà vẫn thấy nó hiện ra rõ ràng

trên màn hình máy tính. Căn bệnh này nhanh lắm, khi she phát hiện ra thì đã muộn. Chỉ kịp làm giấy tặng hết tài sản cho một Viện cô nhi. Con đau đầu bỗng đứng ập đến, bụng máy vi tính anh ôm lấy đầu. Anh vừa đọc thấy mấy dòng cuối cùng trong lá thư báo tin ngắn ngủi: “Chị biết không, ngày ấy she yêu tay Kha. Ở lại và chờ đợi từng ấy năm chỉ vì cái người không ra gì đó. Bọn mình thì biết rõ về Kha, chứ làm sao she biết được. Thôi, âu cũng là số mệnh. Cầu cho she được bình yên nơi chốn vĩnh hằng!”.

Kha, Kha... Anh lẩm nhẩm trong đầu cái tên người bạn học cũ. Chợt nhớ hôm ấy, nơi cái mỏm đá ngàn năm sóng vỗ ấy, chị có hỏi về Kha. Anh chỉ đá qua một chút và kịp dừng



lại không kể tiếp nữa. Vả lại, anh không thấy hứng thú gì khi nhắc đến một người bạn mà anh không mấy tin tưởng. Vậy mà, có một người chờ đợi một người từng ấy năm, một người không đáng để chờ đợi! Anh thở dài đi rót ly nước và đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Thảm cỏ mới ủ hôm qua, gọn gàng, phẳng phiu, gió lao xao bên ngoài, mùa này cây thay lá nhưng hoa lại hé nụ. Mới hôm qua mà sáng nay lá khô đã rụng đầy ở sân sau. Mắt anh chợt nhạt nhòa. Hình như chị có nói, ngay cả viên sỏi nhỏ cũng bền vững ngàn năm dưới triều sóng vỗ!

*Đào Thị Thanh Tuyên*